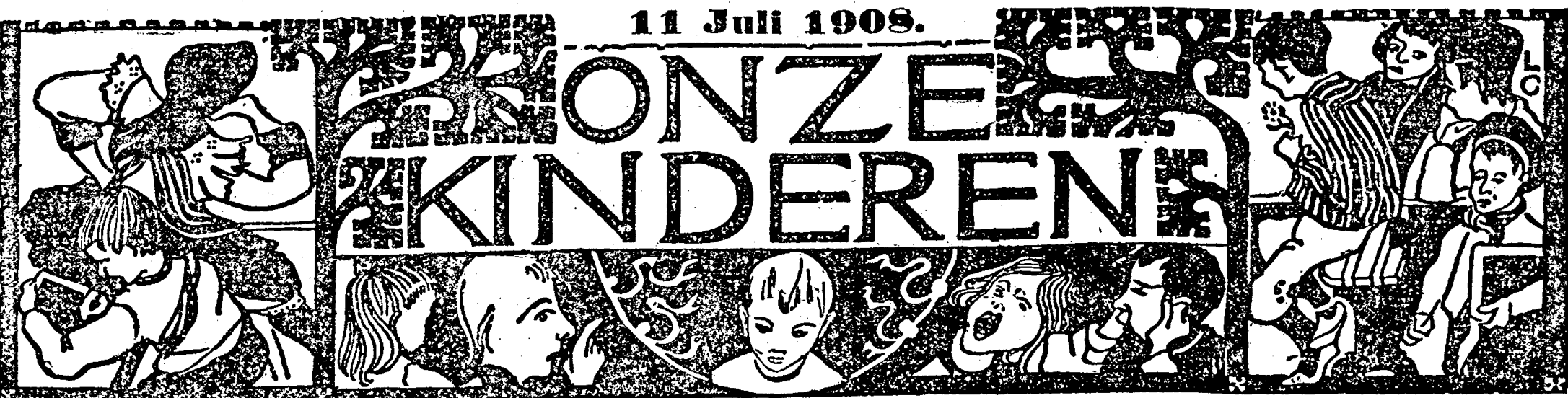

11 Juli 1908.

BIJVOEGSEL VAN HET ALGEMEEN HANDELSBLAD.

TWEË DUBBELTJES.

door
G. de Graaf.

I.

"Ziezoo!" zei Leen's moeder, "nou blijf je in huis tot ik weerom ben, versta je! Je luistert naar de wieg en als broertje schreeuwen gaat, dan wieg je tot hij stil is, hoor! Je hebt nuden heelen dag al bij den weg geloopt en je weet wat je vader beloofd hebt van morgen..."

"Ja, moeder!" Leen's stem klonk bijzonder gehoorzaam. "Blijf je lang weg?"

"Dat zul je wel zien! Tot straks dan!" Moeder ging nu gerust de deur uit om waschgoed af te gaan halen. Als Leen iets beloofde dan deed hij het in den regel ook.

Niet dat hij zoo'n zoete jongen was! Jongens, neen! Hij was een der eerste bengels onder de lieve visschersjeugd uit de kleine zee-stad. Met leeren had hij weinig op. Vooral nu, in de zomervacantie-dagen, dacht Leen aan geen school. Trouwens, in school zwierven zijn gedachten telkens naar buiten op en om het havenhoofd, langs den dijk of aan het strand, steeds waar de frissche zeelucht een mensch lekker om de ooren waait.

Leen's vader en grootvader waren visscherslui geweest, zijn trek naar varen en visschen zat hem dus in 't bloed.

Dien morgen had hij zijn vader naar zee zien vertrekken aan boord van een haringlogger.

Dat was een heele gebeurtenis in het leven der visschersbevolking: de eerste uitreis van den logger, die ter haringvangst naar de Noordzee ging.

Voor Leen was 't een dag van trots bovendien. Hij voelde zich mee betrokken in het geval: zijn vader was immers ginds aan boord en dat konden maar weinig jongens hem nazeggen. Hun vaders gingen met botter en vlet nooit de Zuiderzee uit; ze bleven wel eens

een paar dagen uit of lagen 's nachts bij de netten voor anker, als de zee kalm, het weer mooi was. — Leen's vader ging de groote zee op tot aan de Schotsche en Noorsche kusten; dat was nog eens visschen! Leen wist daar alles van; nooit kon vader hem genoeg vertellen van de talloze reizen, die hij meegemaakt had, en zijn jongen was daar trotsch op.

Toen de logger het zeegat uitvoer, terwijl op het havenhoofd tal van menschen zich dicht opeendrongen, zat Leen boven op den hoogsten meerpaal en wuifde met zijn pet der bemanning een goede reis toe.

Moeder stond er ook, midden tusschen andere vrouwen en kinderen met zus, die zich aan haar rok vasthiel; kleine broer had ze op den arm.

Allen riepen en wuifden vaarwel. De mannen aan boord stonden op hun

plaatsen aan dek, druk bezig met bijhijnschen van zeil en bergen van trossen; veel tijd om op te zien hadden ze niet. Leen hield zijn vader goed in het oog; hij zag hem staan, de forsche, stoere zeeman, toen hij met vereelde hand een ajus toewuifde aan moeder de vrouw; Leen zag hoe moeder broertje nog even met zijn handje "dag!" wuiven liet.

"Dag, vader!" riep zus.

Toen zochten vaders oogen hem nog. "Dag, vader!" riep Leen uit alle macht, "goeie reis!"

"Dag, jongen!" riep vader handwuiwend terug.

En in zijn stem hoorde Leen, dat zijn vader van hem hield.

De logger werd al kleiner voor Leen's oogen. Lang kon hij vaders blauwe trui nog herkennen tusschen die bewegende figuurtjes aan boord.

Toen was hij met andere jongens mee

den strandmuur langs geloopt, altijd het groote schip naaogend, dat, eenmaal buiten de strekdammen in volle zee gekomen, ranker scheen te dansen op het wilder golven-bewegen buiten de vlakke, ondiepe strandzee.

Net een vogel, die met breed uit-zwaaiende vlerken voortdrijft op de lucht, zoo schoof met wijd uitstaande zeilen de logger vlug voort over het water, de groote zee te gemoet.

Buiten de stad klauterden de jongens vlug tegen den zeedijk op, waar ze heel in de verte den logger als een schimmetje aan den horizon zagen verdwijnen.

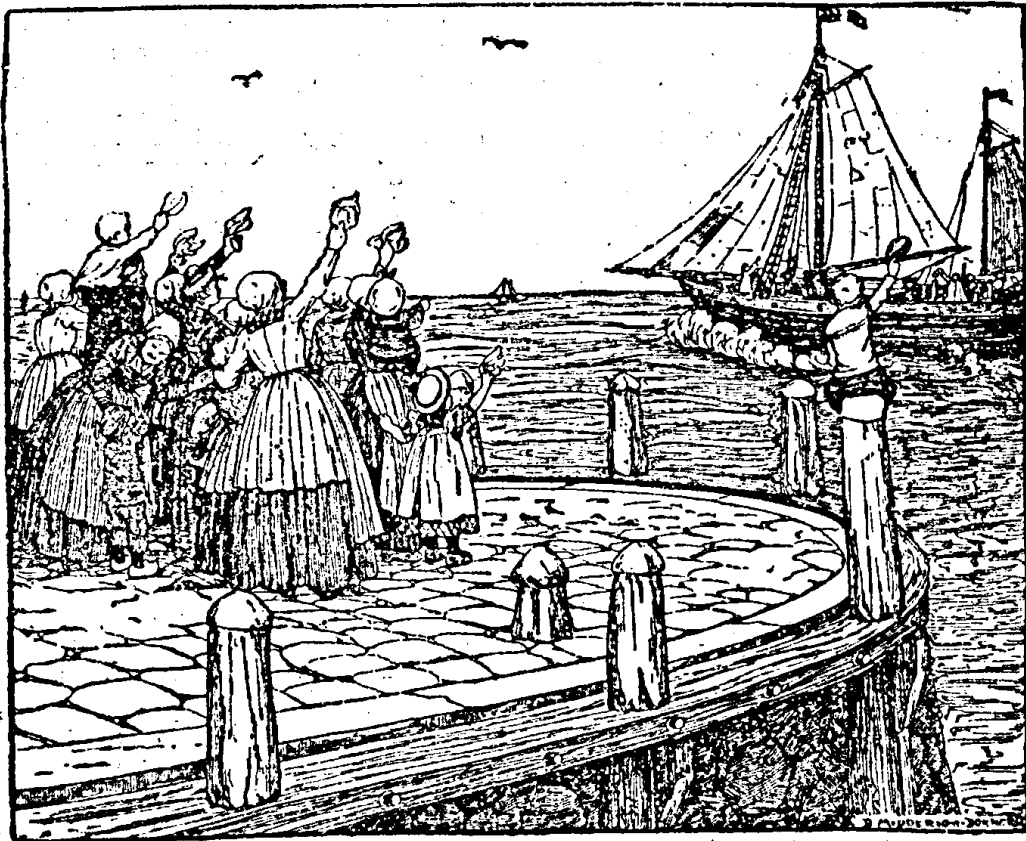
"Ik zie 'm nog!" zei een grootspreker. Maar al de anderen verklaarden dat hij 't loog; dus dat zal wel zoo geweest zijn.

Uren had Leen daarna met zijn kor nuiten zoek gebracht in allerlei bedrijf.

waarvan de landrotten onder jullie geen flauw begrip hebben. Ze deden wio 't hardst loopen kon over de schuine glooiing van bazaltsteenen langs de zee, en daarin hadden ze 't tot een groote hoogte gebracht, vooral op hun kousen. Ze vingden met de grootste behendigheid krabben die op kromme kriebelpooten en knijpers rondscharrelden in het op 't water deinende wier aan der zeerand. Wie weet hoe vlug die grauwo-roode beesten met schuine krabbelpasjes naar de diepte weten te duikelen, begrijpt eerst recht wat een toer het is om ze te vangen.

Daar speelden ze dan wat mee, tot ze eindelijk weer achterwaarts te water mochten loopen, wat krabben wonder vlug kunnen.

Tot twee malen toe kleedden de jongens zich uit om allen samen te water te gaan. De zee was er ondiep en nogal modderig, al lieten ze daar minder op. Zij konden er best zwemmen en er waren heele zwimmersbazen bij. Leen kon ruzzwemmen als de beste en geen die het zoolang met zijn hoofd onder water uithield als hij. Dat was zijn kunststuk dat hij graag vertoonde, al was zijn hoofd ook purperrood tot tusschen de korte, blonde haren, als

Van Peking naar Parijs.

door
A. F. Cremer.

I.

Je kent toch wel een auto:
Zoo'n wagen zonder paard,
Die zoo vanzelf maar voortrijdt
Met vreeselijke vaart?

Zoo zie je 'em in de verte
En zoo is ie vlak bij;
Je hoort zijn farsch getoeter
En vliegt verschrakt op zij.

Tuftuf, tuftuf, daar gaat ie,
't Stof jaagt je de oogen dicht,
En eer je 'em na kunt kijken,
Is de auto al uit zicht.

Hé, zeg je, wat een snelheid,
't Gaat harder nog dan 't spoor,
Zoo'n ding holt in een week haast
De halve wereld door!

Juist zoo: de halve wereld door; dat is ook gebeurd en daar wou ik je nu eens van vertellen. Een wedstrijd was het om per auto te gaan van Peking naar Parijs. Hoe ver dat wel is, daar moet je eens even de kaart op nakijken. Parijs heb je gauw genoeg; dat is de hoofdstad van Frankrijk. Maar Peking? Dat is de hoofdstad van China en China is een heel groot land in Azië. De reis ging dus zoowat dwars door heel Europa en Azië. Als je in Parijs begon, dan zou je eerst door Frankrijk, door Duitschland en door Rusland reizen tot aan de grens van Europa en

Azië. Maar Rusland is zoo verbazend groot; dat houdt bij die grens niet op, 't heeft nog een groot stuk van Azië ook. Dat Russische land in Azië heet Siberië. Daar moest je dan ook doorheen reizen tot aan de grens van China. En dan nog een eind om in Peking te komen.

Een lange tocht, hè?

Ja, en die groote afstand zou nog niets wezen, als je overal maar goede wegen had om over te rijden. In Europa gaat dat goed, maar als je in Azië komt, wordt het minder en in China ziet het er vaak heel slecht uit.

Daar hebben ze geen auto's en dikwijls ook geen wegen waar die op rijden kunnen. Want in een groot deel van dat land liggen woestijnen, waar ze nog met karavanen van kameelen reizen. In zulke streken wonen ook weinig menschen, er liggen haast geen plaatsen, er zijn geen hotels waar je behoorlijk onder dak kunt komen en waar je kunt krijgen wat je noodig hebt.

Je begrijpt dus wel, dat het niet precies een plezierreis is, zoo'n tocht in een auto van Peking naar Parijs; je kunt het gerust een waagstuk noemen.

Maar die 't gedaan heeft, is ook iemand die voor geen kleintje vervaard is, een man die heel wat van de wereld gezien heeft. Hoe het er daar in die binnenlanden van Azië uitziet, dat wist hij al lang, want hij had er al groote reizen gemaakt, ook wel met een karavaan. En 't reizen met auto's kent hij ook

heel goed, want daar is hij een groot liefhebber van en zelf heeft hij vele van die machines.

En een besten chauffeur heeft hij ook, dat spreekt wel vanzelf, want zonder zoo'n man kun je zoo'n langen en moeilijken tocht niet ondernemen.

Je weet toch wat een chauffeur is?

Dat is de machinist van een auto, de man die de machine moet besturen, die ze moet schoonhouden en smeren, opdat ze goed loopt, en ze weer in orde moet maken als er iets aan mankeert. Zoo'n chauffeur moet dus goed weten hoe een auto in mekaar zit; hij moet ieder stukje van de machine kennen; hij moet ze heelmaal uit mekaar kunnen nemen en weer in mekaar kunnen zetten, dat spreekt vanzelf. Zoo'n chauffeur moet ook al een knappe, handige baas wezen. Nu, zoo een ging er dan ook mee.

En dan ging er nog een derde man mee. Die moest iederen dag opschrijven waar ze langs kwamen en wat hun onderweg overkwam en zorgen dat het in de courant werd geplaatst, dat alle menschen lezen konden wat de reizigers op hun tocht al zoo beleefden. Want je begrijpt, daar was iedereen nieuwsgierig naar.

Stellig ben je nu ook nieuwsgierig om te weten wie die drie reizigers waren. Ik zal 't je zeggen. 't Zijn alle drie Italianen. De eerste is prins Scipione Borghese, de tweede heet Ettore Guizzardi, de derde Barzini.

Op den 18en Maart 1907 zat prins

Borghese 's morgens de courant te lezen. Met groote letters zag hij gedrukt staan:

Wie wil er dezen zomer meedoen
aan een rit per auto
van Peking naar Parijs?

"Prachtig", dacht de prins, "prachtig. In Peking ben ik nog nooit geweest. Die groote hoofdstad van China wil ik graag eens zien. 'k Was juist van plan er dit jaar eens heen te gaan en meteen mijn broer eens te bezoeken. Die kon me dan goed den weg wijzen in de Chineesche residentie en mo laten kijken wat daar voor moois te zien is. Dan gaan we nu per stoomboot heen en per auto terug. Prachtig!"

Hij drukte op een knopje van een electrische schel. Dadelijk verscheen er een bediende.

"Zeg aan mijn chauffeur dat hij dadelijk even hier komt."

De chauffeur was in zijn werkplaats bezig een auto in orde te maken, want ze zouden straks gaan toeren. De prachtige wagen glom als een spiegel. Er mocht geen smetje op zitten van boven tot onder. En loopen moest ie als het fijnste uurwerk zoo licht en makkelijk, daarom werd alles terdego gesmeerd. Of de chauffeur het er druk mee had? Dat kun je begrijpen: hij had er elf te verzorgen. Maar 't was zijn lust en zijn leven; hij kende zo alle elf van binnen en buiten.

"Of hij dadelijk bij den prins won komen", was de boodschap

„En wat gebeurt er dan als vader thuis komt?” vroeg de „verfdame”.

Jerry zette het schoteltje neer, dat hij aan het afdrogen was, en werd erg rood.

„Dan wacht ik op de trap totdat hij met de klep van de brievenbus ram-melt,” zei hij, „en dan loop ik gauw naar de voordeur om hem open te doen voordat Suze uit de keuken komt, en dan komt vader binnen en veegt zijn voeten en zegt: „wel, vent, de wereld is een tranendal,” en dan zeg ik: „ja vader en ik heb met de „verfdame” gepraat, vanmorgen op het plein,” tenminste, dat zou ik vandaag hebben gezegd, ziet u, en dan... o, vader, vader, 't is alles de schuld van Baby!”

Hij boende met den theedoek in zijn ooghoekjes en wierp zich toen languit op den grond, wanhopig snikkend van droefheid en boosheid allebei. Er overviel hem plotseling zoo'n hevige gevoel van verlatenheid, dat door geen fram-bozengelei ter wereld kon worden weg-genomen. Dit begreep zijn nieuwe vriendin heel goed.

„Vertel er me eens alles van,” zei ze, toen ze hem overeind had geholpen en met hem op de houten kist was gaan zitten. „Waarom liep je eigenlijk weg en hoe ben je zoo hier gekomen met die vigilante?”

„Ik wist niet waar ik naar toe zou gaan,” snikte Jerry, „ik dacht en dacht en dacht en toen dacht ik aan u en ik keek uit het raam en toen was uw vigilant weer teruggekomen en stond daar weer net op 't zelfde plaatsje. Toen wachtte ik totdat Juf naar beneden was gegaan om onze melk te halen en Clementine dacht dat ik mijn handen wiesch aan het fonteintje, maar ik liep gauw de deur uit en zei tegen den koetsier net 't zelfde wat u vanmorgen tegen hem hebt gezegd en toen kwam ik hier.”

„Ik ben blij dat ik er vanmorgen voor gezorgd heb dat die koetsier mijn adres niet zoo gauw zou vergeten!” riep de „verfdame” uit. Dat begreep Jerry niet en hij hield even op met schreien om daarover na te denken. „Hoe dan? Hoe kan dat?” vroeg hij.

„Dat doet er niet toe, vertel me nu eens waarom je eigenlijk bent weggegaan.”

Jerry begon hard met zijn oogen te knippen om zijn tranen in te houden. „'t Is allemaal Baby's schuld,” mompelde hij. „Juf was nooit boos en zei nooit zulke vreeselijke dingen voordat Baby er was.”

„Wat voor vreeselijke dingen, ventje?” vroeg zijn vriendin geduldig.

„Dat vader... dat vader mij niet meer hebben wil voor zoontje en Baby mis-schien later veel liever omdat — omdat Baby dan — dan zijn kleine broertje als hij er dan een heeft — geen klap op zijn hand zal geven als hij midden op zijn schilderij is gaan zitten, — zijn verschrikkelijk mooi prachtig schilderij dat net is als de verfdame der schil-derij, met allemaal andere kleuren en niet alleen maar van zwarte verf en water zooals zijn andere huizen en — en ik doe 't toch weer, ik doe 't toch!” snikte hij en barstte opnieuw in schreien uit.

De schilderes trok hem dicht naar zich toe.

„En wat zei Juf nog meer?” vroeg ze, toen hij wat bedaarder was.

„Ze zei dat ze 't aan vader zal zeggen als hij thuis komt en — en — dat hij dan niet meer van me zal kunnen houden zei ze en — o vader!”

„Mijn lieve jongen, ken je je vader dan niet beter?” vroeg zijn „verfdame” en streek hem zachtjes over zijn haar.

Dit was een nieuw gezichtspunt voor Jerry; hij hield dadelijk op met schreien en liet gewillig toe dat zijn nieuwe vriendin zijn behuuld snoetje bette met een zakdoek die naar moeders linnen-kast rook.

„Ik denk dat Juf een beetje boos was en dat toen maar zoo zei,” vervolgde ze, om hem te kalmeeren.

„Ze was verschrikkelijk boos,” stemde Jerry toe, die op eens weer was opgevroolijkt; „nou, ik gaf Baby dan ook zoo'n harden klap, — en schreeuwen dat hij deed!”

„Dat was niets lief van je; die arme kleine Baby wist immers nog niet beter. 't Zou heel naar wezen als jij later een onvriendelijke jongen werd die niets van Baby kon velen en daarom doet Juf haar best je goed en toegevend te maken — en —

„Ja dat zegt moeder ook”, antwoorde Jerry, zonder dat hij zelf erg van 't nut van Jufs opvoeding scheen te zijn doordrongen, „maar Baby komt ook niet midden op moeder d'r schilderij...”

„Neen, maar ik weet toch zeker dat je moeder nooit leelijk hebt zien doen tegen Baby, zelfs niet toen hij zoo hard aan haar ketting trok dat hij brak.”

„O”, riep Jerry verbaasd uit, „wie heeft u dat verteld?”

„'t Zelfde kleine vogeltje dat me een geheimpje heeft verteld over vader en Jerry. Wil je 't hooren? 't Zei dat vader erg bedroefd is omdat zijn jon-getje zoo maar van hem is weggegaan, maar dat vader — al is dat jongetje eigenlijk heel stout geweest — toch zal komen om hem weer naar huis te halen,” zeide ze, met met een blik naar de deur en een oor naar 't raam.

Jerry sprong met een kreet van blijdschap uit haar armen. „Weet u het zeker?” vroeg hij, terwijl hij om haar heen danste, „weet u heel zeker dat u 't zeker weet? En wanneer komt hij dan als hij komt?”

Zijn vriendin ging naar de deur. „Hij komt nu,” zei ze.

Een minuut later kwam er iemand die niet eerst twee voeten op één trede had behoeven te zetten, maar liefst drie treden te gelijk was opgevlogen, 't atelier binnenstappen en in een ommezien was Jerry in zijn groote jas verborgen.

„O, vent, waarom deelt je dat toch?” vroeg Jerry's vader.

Jerry kroop zoo ver uit de groote jas dat hij vader even aan zijn snor kon trekken; toen nestelde hij zich weer op zijn warm plekje, zuchtte eens ocht voldaan en zei al geeuwend op slaperigen toon: „de wereld is wel een tranendal, hè vader?”

„Zijn „verfdame” moest er zoo hartelijk om lachen dat Jerry's vader op-keek; hij was zoo druk met zijn jongen bezig geweest, dat hij haar nog niet gezien had. „Ik kan er u nooit genoeg voor bedanken dat u de vigilante terug hebt gestuurd om mij te halen”, zeide hij. Dit klonk Jerry als een raadsel in de ooren, maar dat kwam zeker doordat hij zoo'n slaap had, anders zou hij wel begrepen hebben dat dit het vogeltje was geweest dat vader ver-teld had waar Jerry was. — Maar nu was hij te moe en te suf om daarop te komen, en toen hij den volgende morgen in zijn eigen kleine bedje wakker werd, was 't hem net alsof hij alles van zijn bezoek aan 't atelier had gedroomd.

Maar toch moest er wel iets van aan zijn geweest, want van dien dag af kwam zijn „verfdame” hem dikwijls opzoeken en Baby deed zoo aardig tegen haar dat zelfs Jerry moest toestemmen dat ze toch wel een leuke Baby hadden.

En hij stompte Baby nooit meer, ten minste niet noemenswaardig meer!

Verzamelen van postzegels.

door

S. J. Weening.

XXIII.

Ons praatje over de postzegels in den Levant voortzettend, beginnen wij met de Duitsche post.

De eerste Duitsche Levant-zegels werden in 1884 uitgegeven. Het zijn de zegels van Duitschland, uitgegeven in de jaren 1879/90, die voorzien werden met den overdruk „Para” en „Piaster”, de Turksche muntwaarden. De eerste serie bestond uit slechts vijf waarden met zwarten overdruk, aldus verdeeld: 10 para op 5 pfennig; 20 para op 10 pfennig; 1 piaster op 20 pfennig; 1½ piaster op 25 pfennig en 2½ piaster op 50 pfennig.

De zegelhiervensafgebeeld, behoort tot de Duitsche Levant-zegels van de uitgifte 1889/91, volgende op de eerste. Sinds 1900 zijn de zegels voor den Duitschen Levant belangrijk uitgebreid. Er verscheen, op de toen in Duitschland in gebruik zijnde zegels met opschrift „Reichspost”, een serie van twaalf zegels voor den Levant, bestaande uit de navolgende waarden:

10 para op 5 pfennig; 20 para op 10 pfennig; 1 piaster op 20 pfennig; 1½ piaster op 25 pfennig; 1½ piaster op 30 pfennig; 2 piaster op 40 pfennig; 2½ piaster op 50 pfennig; 4 piaster op 80 pfennig; 5 piaster op 1 mark; 10 piaster op 2 mark; 15 piaster op 3 mark en 25 piaster op 5 mark. In 1902 werden in Duitschland alle zegels met opschrift „Reichspost” ingetrokken en het opschrift veranderd in „Deutsches Reich”. Dit had ten gevolge dat de serie voor den Levant weder veranderen moest en sinds dien met den overdruk „Deutsches Reich” bestaat.

De afbeelding die wij hier voor ons zien is het zegel-type dat het eerst voor de Fransche kantoren als Levant-zegel werd uitgegeven. Het zijn enkele waarden behoorende tot de serie Frankrijk, de allegorie

voorstellend, waarop de Turksche munt-waarde in het Fransch is gedrukt met „piastre” en „piastres”. Gelijk voor alle Europeesche kantoren in den Levant, begon men op het Fransche postkantoor met aanvankelijk drie waarden uit te geven: de 1 piastre op 25 centimes; 3 piastres op 75 centimes en 4 piastres op 1 franc. De tegenwoordige serie is dan ook veel uitgebreider en bestaat uit vijftien waarden.

De hier afgebeelde zegel is de teekening van de vijf eerste waarden van deze serie: de 1, 2, 3, 4- en 5-centimes, zonder overdruk. Maar beneden in het schildje, waar anders voor de Fransche zegels het woordje „postes” staat, is „Levant” gezet. De andere waarden bestaan uit de 10-, 15- en 20-centimes, ook zonder overdruk; dan volgt de overdruk 1 piastre op 25 centimes, zonder overdruk de 30- en 40-centimes en met overdruk de 2-piastres op 50 centimes, 4 piastres op 1 franc; 8 piastres op 2 franc en 20 piastres op 5 franc, alle verdeeld op de Fransche zegels uitgegeven in 1901—02. Wat wij van deze serie vooral dienen te onthouden, is dat waar de zegels niet met Turksche muntwaarde overdrukt zijn, het woordje „Levant” de aandui-ding geeft waar de zegels thuis be-hooren.

Even wil ik nog wat van Oostenrijk mededeelen.

Speciale Levantzegels voor Oosten-rijksche kantoren werden in 1867 het eerst uitgegeven met kop van den keizer Franz Joseph, den thans nog regeerenden vorst, tot wiens eere dit jaar, in verband met zijn 60-jarige regeering, zulk een fraaie serie post-zegels werd uitgegeven. Deze serie met kop-teekening bestond uit zeven waar-den, de 2, 3, 5, 10, 15, 25 en 50 soldi.

Soldi is eigenlijk de muntwaarde geweest voor de zegels van Lombardije en Venetië, destijds aan Oostenrijk be-hoorend, 100 Soldi vertegenwoordigde 1 florijn of Oostenrijksche gulden. Sedert 1883 hebben ook de gewone Oostenrijk-sche zegels de Turksche muntwaarde door opdruk „para” of „piaster” ge-kregen. Ter verduidelij-king is hiernevens zulk een zegel afgebeeld.

Dergelijke Europee-sche kantoren bestaan ook nog in anderen lan-den. Deze inrichtingen zijn te danken of aan den slechten postdienst van het land of aan een toenmalige bezetting van troepen der verschillende Euro-peesche naties. Zoo'n bezetting was wel eens noodig, hetzij door geschillen met andere mogendheden, hetzij tot beseherming tijdens een opstand, van de onderdanen van een anderen staat. Zoo iets geschiedde b. v. in Kreta, een zuidelijk deel van Griekenland, waar in het jaar 1898 de bewoners, Kretenzers genaamd, oproer verwekten, hetgeen ten gevolge had dat Europee-sche mogendheden de orde moesten herstellen. De eerste postkantoren in Kreta werden door Engeland en Rus-land geopend. Engeland opende een postkantoor in Heraklea, Rusland in de provincie Rethymnos. De Engelsche en Russische Kretazegels zijn niet meer in gebruik en vrij zeldzaam geworden.

Postkantoren in Kreta bezitten tegenwoordig nog: Frankrijk (de Fransche zegels van de uitgifte 1901/2 met opschrift „Crète”); Italië, waarvan de Italiaansche zegels den opdruk „La Canea” dragen (Canea is de hoofdstad van Kreta); Oostenrijk heeft aldaar ook een postdienst, de zegels zijn dan met Fransche muntwaarde (centimes en francs) overdrukt.

Kreta heeft echter ook nog een eigen postdienst, aangesloten bij de postunie; de Kretenzer zegels zijn bovendien zeer mooi uitgevoerd en vallen daarom bij-zonder in den smaak van de verzame-laars.

Tot de nieuwste Kretazegels behoort de hier afge-

beelde, de 1 drach-me, het vorig jaar uit-geko-men. De teekening doet zien de aankomst van prins Georges van Griekenland te Kreta en aldaar ontvangen door de vier ad-miralen, de Europeesche mogendheden vertegenwoordigende.

VAN WILDE DIEREN.

DOOR

A. F. Cremer.

VI.

Nog zoo'n dikhuid, net als de hippo-potamus, en ook een planteneter, met een dikken buik, die haast over den grond sleept, en korte pooten, net als dikke, ronde kolommen. Zijn leelijke kop heeft een paar lange, rechtopstaande ooren en kleine loeroogen. De dikke huid zit niet strak om zijn lijf maar hangt in breede plooiën als een mantel. Haar heeft hij niet, alleen een bosje ruwe borstels aan 't eind van den staart en de toppen van de ooren. Een reus-achtig, leelijk monster is het; hij wordt wel 15 a 16 voet lang, heeft een omvang van 10—12 voet en weegt wel 4000 tot 5000 pond. Wat zeg je van zoo'n gevaarte?

Maar een goedzak als de hippopotamus is 't niet. Blijf maar uit zijn buurt, want op zijn vooruitstekenden snuit heeft hij een groot horen met een scherpe punt en dat is een gevaarlijk wapen. Daarom heet hij ook *Neushoren* of met een vreemde naam: *Rhinoceros*. Eigenlijk gezegd heeft hij meestal twee horens, die achter mekaar staan en gewoonlijk niet evengroot zijn. Zoo is het ten-minste bij de Afrikaansche soorten. Want Afrika heeft twee soorten van neushorens: witte en zwarte. En de witte zijn ook nog niet heelmaal gelijk, even-min als de zwarte. De inboorlingen maken er daarom vier soorten van en geven die ook vier verschillende namen. De *Monoho* en de *Kobaaba* zijn wit, de *Borelo* en de *Keitloa* zwart.

Zooals ik al zei, zijn 't allemaal plan-teneters, maar de witte soorten leven van grassen, de zwarte van wortels, die ze met hun horens uit den grond opdelen, en van bladeren jonge takken en spruiten van boomen.

Met hun bovenlip, die veel langer is dan de onderlip, kunnen ze die takken goed grijpen en voor een stekeltje zijn ze niet bang, want ze eten heel graag die van de doornige acacia.

Of het van dat verschillend voedsel komt, weet ik niet, maar het vleesch van de witte soorten is sappig en geurig, dat van de zwarte is mager, taai en bitter. Daarom is er zeker op de witte ook het meest jacht gemaakt ook om de grootere horens, want de Kobaaba draagt er een van vier voet lengte. De witte rhinoceros is ook lang niet zoo wild en stout als de zwarte; de Borelo en de Keitloa behooren tot de kwaadaardigste en gevaarlijkste wildo dieren van Zuid-Afrika.

Soms raakt zoo'n zwarte rhinoceros plotseling in woede, zonder dat je be-grijpt waarom. Geweldig snuivend en brommend rent hij dan in de dichte struiken en verniet ze met zijn horens; ploegt den grond meters ver in de rondte om en richt de grootste ver-woesting aan. Als je hem ziet loopen in de verte, rustig knabbeldend aan de boomtakken, zou je hem voor een heel onschadelijk beest houden, maar ont-steekt hij in drift, dan is er geen ge-vaarlijker dier in de wereld. Geen dier van de wildernis durft den ontembare Borelo aan. De leeuw gaat hem stil-letjes uit den weg en zelfs de olifant is blij als hij hem ontwijken kan. En toch heeft dat vreeselijke dier groote liefde voor zijn jongen.

De rhinoceros heeft een buitengewoon scherpe reuk en gehoor; aandachtig luistert hij naar elk geluid en ruikt het naderen van den mensch op grooten afstand. Maar bij 't zien zitten hem de horens in den weg, alleen wat vlak vóór hem is, valt hem in 't oog. De Kobaaba kan door zijn sterk ingebogen kop wat beter uitkijken. Als dus een jager tegen den wind in gaat, kan hij den neushoren nogal dicht nabij komen en goed onder schot krijgen, ten minste als de wachter er niet is. Want net als de tijger en de krokodil heeft ook de rhinoceros een vogel, die hem altijd vergezelt als een trouwe vriend. Zoodra hij onraad merkt, waarschuwt hij door zijn geschreeuw en wekt zijn loggen baas zelfs uit den diepten slaap.

Dadelijk springt dan de reus over-eind, loert rondom zich naar alle kanten en gaat er van door.

„Vaak”, zoo vertelt Gordon Cum-ming, een Engelsche jager, „heb ik te paard een rhinoceros gejaagd, mijlen ver, en steeds bleven verscheiden van die vogels bij het dier. Ze zaten op zijn rug. Telkens als een kogel het beest trof, vlogen ze eenige voeten hoog op, schreeuwden hard en gingen dan weer op hun paard. Soms werden ze door lage boomtakken van den rug geveegd, maar altijd kwamen ze terug. Ook 's nachts blijven ze bij den rhino-

ceros. Schoot ik er een in den nacht, als hij kwam drinken aan de rivier, dan vond ik den volgende morgen de vogels nog bij het doode beest. Bij mijn komst vloegen ze dan openschreeuwden uit alle macht om hun kameraad uit zijn diepen slaap te wekken."

Net als de meeste dieren, die in heete landen leven, wordt ook de rhinoceros eigenlijk eerst goed wakker als de zon onder is. Dan gaat het logge beest naar een meer of rivier om te drinken en zich op te frissen. Hij keert zich om in den modder en bedekt zijn heele lijf met een dikke laag slik.

Vies hè? — Ja, maar anders heeft hij zoo'n last van het steken van de vliegen. Die plagen hem overdag ook geducht. Zijn huid jeukt van al dat steken en dan vindt hij 't lekker om zich eens ferm tegen een boom te staan schuren, dat hij steunt en knort van plezier. Den heelen nacht wandelt hij rond om te eten, maar als de zon opkomt, wordt het hem gauw te warm. Dan kruipt hij in de schaduw onder de bomen of tusschen de rotsen en gaat liggende of staande slapen. Als je hem dan zoo uit de verte ziet, hou je hem licht voor een groot steenblok. Natuurlijk probeeren de jagers wel om hem dan te schieten, maar meestal verschuilen ze zich tegen den avond bij de drinkplaatsen en wachten hem daar af.

Ze mikken vlak achter den schouder, dan gaat de kogel dwars door de longen en het dier is gewoonlijk dadelijk dood. Bloeden doet hij weinig of niet, want de dikke huid is net als elastiek, zoodat het gat van den kogel direct weer dicht gaat.

Kan de jager den rhinoceros niet dadelijk doodschieten, maar moet hij hem vervolgen, dan mag hij wel terdege oppassen, want dat is een gevaarlijk werk. Misschien meen je wel, dat zoo'n log dier haast niet voortkomen kan, maar mis hoor. Hij loopt als een haas en rent met vaart door het dichte woud. De doode takken breken af met een groot lawaai en vliegen rechts en links; het groene hout buigt op zij en zwiept met vreeselijk geweld door mekaar. Als je dan niet half of heelmaal doodgeslagen wilt worden, moet je uit de buurt. En als de rhinoceros gewond is, loop je nog bovendien gevaar, dat hij je te lijf gaat ook. Dat overkwam eens den jager Oswald. Hij had een grooten, witten rhinoceros met een kogel getroffen. In plaats van op den loop te gaan, keerde het beest zich om, keek hem een oogenblik nieuwsgierig aan en kwam op hem af. Bang was jager Oswald nooit, maar hij diende nu toch op zij te gaan. Hij trok aan den teugel van zijn paard, zette het beest de sporen in de zij, maar jawel, het dier, dat anders zoo gehoorzaam en gewillig was, bleef stokstijf staan. En daar kwam het woeste, snuivende monster aanzetten, boog zijn kop omlaag, toen weer omhoog en stak zijn horen in den buik van 't paard met zoo'n kracht, dat het aan de andere zijde weer uitkwam en de jager de scherpe punt tegen zijn been voelde. Paard en ruiter werden samen in de lucht gesmeten. Het arme dier kwam op zijn rug weer neer en Oswald werd ook met geweld tegen den grond gesmaakt.

Hij zag den vreeselijken kop met het gevaarlijke horen nog vlak naast zich, maar wonder boven wonder liet de rhinoceros hem stil liggen en rende in galop weg, snuivend en brommend, of hij overwinnaar was.

"Wacht, vriend", dacht Oswald, "nu is 't mijn beurt."

Zijn metgezellen, die uit de verte gezien hadden wat er gebeurde, kwamen aansnellen; Oswald trok zonder complimenten één van zijn paard, sprong in den zadel en rende, zonder hoed en met een bloedend gezicht, den vluchteling achterna. Gauw had hij hem ingehaald, zijn schoten knalden en weldra lag de rhinoceros dood voor zijn voeten.

"Nu", zeg je, "ik had hem maar laten loopen, hoor."

Ik ook, maar wij hebben geen jagersbloed; zoo'n Afrikaansche Nimrod denkt er anders over, al komt hij soms ook halfdood thuis, zooals Anderssen.

"Ik woude", zoo vertelt hij, "een swarten rhinoceros en dat woedende beest kwam, vreeselijk snorkend, met uitgestrekte staart, den kop dicht bij den grond, op mij af. Wolken van stof joeg hij met zijn pooten op. Net had ik nog den tijd om op hem te vuren, maar 't volgende oogenblik smoot hij me tegen den grond, dat mijn buks, kruithoren en kogelzak tien voet hoog in de lucht vloegen. Als een razende werkte hij toen met zijn

horens in den grond rondom mij, gooid mij om en om, krabde met zijn vorpooten, zoodat ik eindelijk rondgesmeten en getrapt, midden onder zijn buik kwam te liggen. Toen hij nu een oogenblik stilstond en misschien niet wist waar ik gebleven was, kroop ik tusschen zijn achterpooten door naar buiten. Maar nauwelijks stond ik weer op mijn beenen, of hij viel me opnieuw aan, reet met zijn horen mijn dij van de knie tot de heup open en trapt met zijn ééne voorpoot op mijn lichaam. Mijn ribben bogen en kraakten onder zijn gewicht en ik geloof dat ik eenige oogenblikken bewusteloos geweest ben, want ik weet niet goed meer wat er verder met me gebeurde. Al wat ik me herinner is, dat ik, toen ik mijn hoofd ophief om uit te kijken, een woedend gesnork en geweld hoorde in de naburige struiken. Met groote moeite stond ik nu op, strompelde weg zoo goed als ik kon en kroop achter een dikken boom. Maar noodig was dat niet meer, de vijand was afgetrokken. Hoewel zwaar gewond en gekneusd, was ik er toch nog levend afgekomen."

Ja, zoo gaat het met die jagers op wilde beesten. Zoodra ze hersteld zijn, denken ze niet meer aan 't gevaar, maar trekken dadelijk weer de wildernis in. Ze weten, dat op den duur 't geweer toch de baas is. Oswald en een van zijn vrienden schoten eens, behalve allerlei andere dieren, 89 rhinocerosen in één jaar; Anderssen alleen schoot er meer dan vijftig. Dat ruimt op. Evenals dat van den hippopotamus wordt ook het vleesch van den rhinoceros gegeten; van zijn huid wordt tuintent leer gemaakt. De horens kunnen prachtig gepolijst worden en gelden meer dan ivoor. Men maakt er mooie zwaardgevesten van, ook drinkbekers

en vroeger ook laadstokken voor geweren. Oostersche vorsten hebben graag zulke drinkbekers van rhinoceroshoren, want ze meenen dat die de eigenschap bezitten om vergift in een drank te ontdekken. Als een vergiftigde drank in zoo'n beker wordt gegoten zou hij gaan gisten en schuimen, dat de beker overliep; sommigen beweren, dat de beker er van stukspringen zou. Als je 't niet gelooven wilt, moet je eens zoo'n beker koopen, dan kun je 't zelf probeeren.

WAT EEN PRET!

In de wei,
In de wei
Groeien en bloeien de bloemkens blij,
Wieglen witjes, roodjes, geeltjes
Heen en weder op haar steeltjes.
Vrij en blij,
Vrij en blij
Bloeien de bloemkens in de wei.

In de wei,
In de wei
Dwar'len en schar'len de vlindertjes vrij.
Zie ze rijzen, zie ze dalen,
Uit de kelkjes honing halen.
Vrij en blij,
Vrij en blij
Dwar'len de vlinders in de wei.

In de wei,
In de wei
Spelen en stoeien de kinderkes blij.
Zie ze vlechten bloemenkransen,
Gaan te zaam in kringen dansen.
Vrij en blij,
Vrij en blij
Spelen de kinders in de wei.

O. S. VAN DER VEEN.

RAADSELS

Bijdragen, teekeningen, brieven betrekking-hebbende op de raadsels, handwerkjes enz., behooren gezonden te worden aan de redactrice:

Mevrouw J. OHM-SCHABER, De Costaplein 15, Amsterdam.

Antwoorden van 20 Juni.

Rubriek A: Voor kinderen beneden elf jaar.

I.

Omveder. (woorden, rond, woord, doornen.)

II.

Vijf vingers.

III.

Tafel
rAfel
toBbe
kraAn
steekK.

IV.

Anna — Rika — Isabella — Eva.
De beginletters noemen den jongensnaam: Arie.

Een prijs kregen:

1. H. van G. te Amsterdam. (Piet Hein.)
2. M. L. te Apeldoorn. (Treeze.)
3. M. A. te Naarden. (Prinsesje.)

Rubriek B: Voor kinderen van elf jaar en ouder.

I.

Over — daad schaadte.

II.

Kaak — Zaak — zaad — zaad — hand. "Kaak" is dus veranderd in "hand".

III.

De koffie. Want de thee laat men trekken, terwijl men de koffie zet.

IV.

Acetyleen. (y, etna, cellen, alt, teen.)

Prijswinnaars waren:

1. H. W. S. te Amsterdam. (Treeze.)
2. L. E. te Amsterdam. (Treeze.)
3. P. C. te Amsterdam. (Omringd door gevaren.)

Antwoorden van 27 Juni:

Rubriek A: Voor kinderen beneden elf jaar.

I.

Tand — Zand — mand.

II.

Zwemmen. (mennen, weezen, zeem, wegen.)

III.

Roos — tulp — crocus — anjelier — madelief — narcis — reseda.

IV.

K	E	R	S	E	N
E	r	w	t	o	n
R	a	n	a	o	l
S	t	r	o	o	p
E	o	n	d	o	n
N	a	j	a	a	r

Een boek trokken:

1. W. de B. te Amsterdam. (Kippengeschiedenis.)
2. W. S. te Utrecht. (Prinsesje.)
3. E. van de W. te Rotterdam. (Piet Hein.)

Rubriek B: Voor kinderen van elf jaar en ouder.

I.

Wij — k — aan — z — co.

II.

Verlies nooit uw geduld; niemand raapt het op. (Veere, paus, eeuw, maandag, noot, Londen, pauw, Wilhelmus, pistool, roest, wieg, duim, papaver, maart, sopraan, alt.)

III.

Om don hals.

IV.

Boer — have.

Prijswinnaars waren:

1. E. H. te 's-Gravenhage. (Omringd door gevaren.)
2. M. H. te Eindhoven. (Treeze.)
3. H. G. te Scheveningen. (Piet Hein.)

Nieuwe opgaven:

Rubriek A: Voor kinderen beneden elf jaar.

I.

Aan mijn geheel is het 's zomers steeds druk.

Regen vangt men wel op in een 4, 6, 7.

2, 5, 7 is een metaal.

Een 7, 6, 6, 4 wordt gekraakt.

Visschen lokt men met 3, 3, 1.

Een 6, 7, 1 is een kleir gewicht.

II.

Welken verfrisschenden drank haal je hieruit:

do, la en mi.

III.

	a	x	r	d
m		x	e	n
l	e	x		e
	w	x		l
v		x	e	n
	a	x	e	n
b	r	x		d
		x	e	g

Van bovenstaande woorden zijn enkele letters weggefallen. Wat heeft er op elken regel gestaan, wanneer je weet dat de verschillende rijen noemden:

1. Een trekkier.
2. Doet een molen.
3. Een bloem.
4. Een keukengereedschap.
5. Doet men in een bootje.
6. Het tegengestelde van „stijgen”.
7. Het tegengestelde van „smal”.
8. Een insect.

De letters op de kruisjeslijn noemen dan van boven naar onder een vaste rubriek uit de kinderkrant.

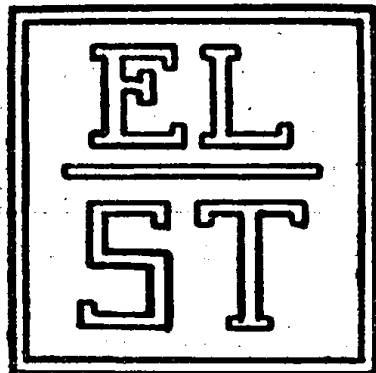
IV.

Ik ben het koudste kleed
En 't warmste te gelijk.
Onmeetlijk ruim en breed,
En toch, geen kleedermaker maak ik rijk.

Rubriek B: Voor kinderen van elf jaar en ouder.

I.

Rebus.

Jelui maakt het bovenstaande allerwel eens voor school.

II.

Kruisraadsel.

